

İŞÇİ DAYANIŞMASI

Uluslararası İşçi Dayanışması Derneği Bülteni www.uidder.org • 15 Mart 2009 • No:12

Bürokrasiyi ve Gangster Sendikacıları Sendikalarımızdan Def Edelim!

15 Şubatta Kadıköy'de "Krizin Bedelini Ödemeyeceğiz" şiarıyla gerçekleştirilen mitinge on binlerce işçi katıldı. İstanbul'un ve Marmara'nın dört bir yanından gelen işçi kitleleri krizin faturasını ödemeyeceklerini haykırdılar. Türk-İş, DİSK ve KESK'in üç sendika konfederasyonu olarak ortak bir miting yapmış olması ve on binlerce işçinin bu mitinge katılması kuşkusuz önemliydi. Önümüzdeki dönem, sermayenin saldırılarına karşı işçi kitlelerinin daha fazla tepki vereceği ve işçi hareketinin yükseleceği bir dönem olacaktır. Ancak patronlar sınıfı da boş durmayacaktır. Tüm güçlerini kullanarak mücadelenin yükselmesini önüne geçmek isteyeceklerdir. Bundan dolayıdır ki, işçi hareketini bekleyen tehlikelere karşı uyanık olmalıyız. Türk Metal'in temsil ettiği *gangster sendikacılık* bu tehlikelerden biridir.

15 Şubat mitinginde işçi eylemini baltalamak isteyen Türk Metal'de yuvalanmış Mustafa Özbek etrafındaki faşist çete, gangster sendikacılıklarını bir kez daha tescillemişlerdir. Türk Metal'in mitinge katılmasının nedeni işçilerin çıkarını savunmak değildi. Amaçları Ergenekon davası kapsamında tutuklanan Mustafa Özbek'e destek vermektir. İşçiler tehditlerle Özbek şovuna çağırılmış ve gelmeyen işçilerin üzerinde baskı kurmak için mitingde yoklama yapılmıştır. Buna karşın, mitinge gelen Türk Metal üyesi işçiler Özbek çetesinin saldırılarına ortak olmamışlardır.

Türk Metal'in başında bulunan Özbek ve çetesi, derin devletin, faşist güçlerin ve darbeci örgütlenmelerin bir parçasıdır. Bu çete, işçi sınıfının çıkarlarını savunmak amacıyla değil, metal işçilerinin yükselteceği mücadelenin önünü kesmek üzere görev üstlenmiştir. Türk Metal sendikası, bugüne kadar işçi sınıfına yöneltilen saldırıların hiç birine karşı çıkmamıştır. İşçilerin de tepki vermesinin önüne geçmiş, tabandan gelen mücadele isteğini bastırmıştır. Toplu sözleş-

meler işçilerin değil, patronların çıkarları gözetilerek imzalanmıştır. Türk Metal'e bağlı işyerlerinin hiçbirinde işçiler kendi istedikleri temsilcileri seçemiyorlar. Tüm temsilciler, patronlarla anlaşarak tepeden atanıyor. Aynı şekilde, şube ve merkezi düzeydeki yöneticileri seçen ve denetleyen de işçiler değildirler. Tam anlamıyla bir çete örgütlenmesi söz konusudur. Muhafız ve mücadeleciler işçiler gangster yöntemlerle susturulmakta ve patronla işbirliği yapılarak işten atılmaktadır. İşte tüm bunlardan dolayı da patronlar Türk Metal'i mücadeleciler sendikalarla karşı desteklemektedirler.

İşçi hareketini bekleyen tehlikelerden biri de, bürokratlar eliyle sınıf hareketinin egemenler arasındaki kamplaşma ekseninde bölünmek istenmesidir. Bürokrasi eliyle sendikalar ya AKP'nin ya CHP'nin ya da MHP'nin kuyruğuna takılmak isteniyor. Oysa işçi sınıfı ile patronlar sınıfının temsilcisi olan bu partiler arasında hiçbir ortak çıkar yoktur. Sendikaların görevi işçi sınıfının bağımsız sınıf çıkarları temelinde hareket etmektir. Sendikalar işçi kitlelerini şu ya da bu düzen partisine oy vermeye değil, haklarını almak üzere mücadeleye çağırmalı ve bu mücadeleyi örgütlemelidirler.

Eğer bugün sendikalarımız bürokrasi tarafından felce uğratılmışsa bunun nedeni yeterince örgütlü olmamızdır. Sendikaya üye olmakla görevimizi tamamlamış olmuyoruz. Tabanda yaratacağımız örgütlülükle sendikalarımıza sahip çıkmalı, denetlemeli ve işçi sınıfının çıkarına hizmet etmeyen sendikacıları alaşağı etmeliyiz. Bugün önümüzdeki en büyük görevlerden biri, tabandaki örgütlülüğümüzü geliştirip güçlendirerek, bürokrasiyi ve gangster tipi sendikacıları sendikalarımızdan defetmektir. Bunu yapmaksızın patronların saldırılarına karşı koyamayız. İşten atmaları durdurmak, krizin bedelini patronlara ödetmek ve haklarımızı koruyup geliştirmek istiyorsak sendikalarımızı gerçek birer mücadeleciler işçi örgütü haline getirmeliyiz! ■

Acil Taleplerimiz İçin Mücadeleye

- İşten atmalar durdurulsun, iş saatleri düşürülsün, herkese iş!
- Ücretsiz izinler ücretli izinlere çevrilsin!
- Herkese iş güvencesi sağlansın!
- Sendikasız çalıştırmaya son!
- Asgari ücret vergi dışı bırakılsın, vergiler patronlardan kesilsin!
- İşçilerin kredi kartı, elektrik, su ve doğalgaz borçları silinsin!
- Elektriğe, gaza ve suya zamlar durdurulsun, yapılan zamlar geri alınsın!

- Gıda fiyatları ucuzlatılsın!
- Ev kiralari dondurulsun!
- Emekçilere parasız sağlık, eğitim, konut ve ulaşım!
- Patronların muhasebe defterleri işçilere açılsın! Üretimde işçi denetimi!
- Kriz gerekçesiyle kapatılan veya tensikata uğrayan fabrikalar işçilerin yönetimine!
- İşsizlik sigortası fonu işçi yönetimine!
- İşsizlik sigortası ödeneği iş buluncaya kadar ödensin!

Türk Metal'in Gangster Sendikacılığına Karşı Savaşalım!

■ Bir grup metal işçisi

Bizler metal sektöründe çalışan bir grup Türk Metal üyesi işçiyiz. Türk Metal gerçeğini en yakınından yaşayan işçiler olarak bizler de sitenizde açtığımız “Özbek ve Çetesi, Türk Metal Gerçeği” bölümünde, işçi kardeşlerimizle düşüncelerimizi paylaşmak istiyoruz.

15 Şubat günü Kadıköy'de “Kriz ve İşten Çıkarmalara Karşı” düzenlenecek olan miting öncesinde, sendikacılar bizim çalıştığımız fabrikada da çağrıda bulunmuşlardı. Çoğu işçi arkadaşımız bu mitinge, kendilerine yapılan haksız uygulamalara karşı çıkmak için orada bulunmaları gerekirken, sendikacıların baskısı altında katıldı ve alanda kendi taleplerini değil, Mustafa Özbek ve ekibinin çıkarlarını simgeleyen sloganlar atmaya mecbur bırakıldı. Gerçekten de haklarını savunmak için mitinge katılmak isteyen arkadaşlarımız da vardı; ancak onlar da miting başladığında neden oraya getirildiklerini anlayınca kortejlerden ayrılmak zorunda kaldılar. Birçok arkadaşımız ellerine tutuşturulan Özbek flamalarını görünce alanı terk etti, kortejden ayrılamayan diğer işçi arkadaşlarımız da “Özbek bizim babamız, Özbek nerede biz oradayız” gibi sloganlar attırıldı. Mitingin düzenleniş amacına uygun, yani “krizin bedelini patronlar ödesin, işsizliğe karşı ortak mücadele” gibi taleplerin hiçbir şekilde esamisi okunmamıştır. Alanda miting provoke ederek balatalama çabaları ise boşa çıkartılmıştır.

Yaşanan onca grev ve direniş varken, birçok işçi arkadaşımız işlerinden atılıyor birçoğu da ücretsiz izinlere gönderiliyor, işçiler istifaya zorlanıyor, ağızlarından bunlarla ilgili tek bir söz bile duyamadığımız Türk Metal'in bu sendi-

ka ağaları, bugün lügatlarına “işçi” sözünü ekliyorlar. Sendikasına “teşkilat”, örgütlenmeye “teşkilatlanma”, işçilere de “çalışan” sıfatını uygun bulan bu gangsterlerin, “miting örgütleyen Özbek olduğu” yalanının altındaki gerçekler nelerdi?

Türk Metal bürokratları, Mustafa Özbek'in ve onun finansal destek sağladığı iddia edilen Ergenekon'un propagandasını yapmak amacıyla, binlerce metal işçisini alana çağırıp, kirli çıkarlarına alet etmeye çalıştılar. Ergenekon, başta işçi sınıfının mücadelesi olmak üzere, aydınlara ve Kürt halkına karşı örgütlenmiş ve karanlığa hizmet eden bir yapıdır. Bu örgüt sendikaların içine de sızmaya çalışmıştır. Türk Metal sendikasının eski genel başkan yardımcısı Mahmut Taşdemir bir televizyon kanalına yaptığı açıklamada bu acı gerçeği itiraf ediyordu. JİTEM'in Türk Metal sendikasında toplantılar yaptığını söylüyordu.

Bugün Mustafa Özbek işçilerin adaletiyle yargılanmıyor. Onu yargılayan, egemen sınıfların iç çatışması oldu. Eğer yerine gelecek kişiyi biz kendi irademizle seçip oraya getirmesek o da bizi temsil etmeyecek ve değişen bir şey olmayacak. O yüzden Türk Metal sendikasına üye işçiler olarak bu gangsterleri sendikalarımızdan kovmaktan başka yolumuz yok. Onları bütün karanlık işleriyle beraber tarihin çöplüğüne gönderecek militan bir mücadele için, bilinçle kuşanmalı ve örgütlenmeliyiz.

Kahrolsun Gangster Sendikacılık!

Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz!

Yaşasın Militan Sınıf Sendikacılığı!

On Binler Kadıköy Meydanındaydı!

■ Esenler'den bir grup işçi

15 Şubat'ta Kadıköy'de on binlerce işçinin sesi yankılandı. Sendikaların düzenlemiş olduğu "krizin faturasını ödemeyeceğiz" mitingine, Türk-İş, DİSK ve KESK'e bağlı sendikaların yanı sıra, demokratik kitle örgütleri, emekten yana siyasi partiler ve devrimci gruplar katıldı. Dondurucu havaya rağmen işçiler coşkuyla sloganlarını, taleplerini haykırdı. Mitinge katılan on binlerce işçi, patronlara, "ayağınızı denk alın, yaşamış olduğumuz kriz bizim değil sizin eserinizdir, faturasını da siz ödeyin" dedi. Kürsüden atılan sloganlar işçi-emekçilerin coşkusuna coşku kattı.

Biz UID-DER'li işçiler de krizin bedelini patronlara ödetmek hedefiyle alanda yerimizi aldık. Sabah erken saatte Esenler temsilciliğimizde toplanıp yola koyulduk. Yolda marşlarımız ve sloganlarımızla coşarak Kadıköy'e vardık. Sonra diğer temsilciliklerimizden gelen işçi arkadaşlarımızla buluşup kortejimizi oluşturup sloganlarımızı ve taleplerimizi haykırdık: "Krizin faturası patronlara!", "İş saatleri kısaltıl-

sın, herkese iş", "Ücretsiz izinler durdurulsun", "Yapılan zamlar geri alınsın", "Parasız eğitim, parasız sağlık"...

İçinden geçtiğimiz süreç gösteriyor ki, buna benzer mitingler gene olacak; çünkü artık sorunlarımız susulacak bo-yutları çoktan aştı. Dostlar, artık susmayı haykırmanın zamanı gelmedi mi? Biz UID-DER'li işçiler olarak tüm işçi kardeşlerimizi alanlarda sorunlarımızı ve taleplerimizi haykırmaya çağırıyoruz. Biliyoruz ki, sorunlarımızı ancak biz işçiler fabrikalarımızda, işyerlerimizde birlik ve beraberliğimizi arttırdığımız ve örgütlendiğimiz zaman çözebiliriz. Yani ya örgütlüyüzdür ve her şeyizdir ya da örgütsüzyüzdür ve hiçbir şeyizdir.

Biz işçiler örgütsüz ve bilinçsiz olduğumuz sürece bu sistemin tüm pisliklerine maruz kalıyoruz. İşten atılan, açlık ve sefalet koşullarına mahkûm bırakılan biz işçi sınıfı oluyoruz. Açlık, sefalet kapitalizmin eseridir. Kapitalizmi yıkıp yeni bir dünya kuralım. Yeni bir dünya için;

DÜNYANIN BÜTÜN İŞÇİLERİ BİRLEŞİN!

"Yılgınlık Yok Direniş Var! Ya Hep Beraber Ya Hiçbirimiz!"

■ Mersin'den direnişçi bir işçinin çocuğu

Mersin limanında çalışan işçilerin iş-ten çıkarılmasıyla tüm ailelerde olduğu gibi bizim evimizde de geçim sıkıntısı başladı. Sendika nedir bilmezken, şimdi sendikalı olmak için direnen babamla pek çok şey öğrendik.

Atılan işçilerin eşleriyle, anneleriyle, kundaktaki bebeklerle, tüm çocuklarla direnişe, eylemlere, mitinglere katılıyoruz en ön sıralarda. Babam da sahip ol-

ması gereken hakları burada öğrendi, bunu uygulamak, korumak için mücadele veriyor. Bu hakları için diğer işçi arkadaşlarıyla birlikte direniyor. Ve bize ilerde çalıştığımızda nasıl mücadele etmemiz gerektiğini gösteriyor. Ben de daha önce mücadele etmeyi bilmezken, şu anda 5 kardeşimle beraber, işçilerle birlikte yumruğumu sıkarak, bağırarak destek veriyorum. Okuduklarımla dinlediklerimle öğrendim ki, her şeyi üreten babam gibi işçiler olma sına rağmen, üretilenleri sahiplenenler patronlardır.

Bu direniş sadece hak almayı öğretmedi bana, hayatımı da değiştirdi. Liseye gitmem gerekirken maddi sıkıntılar yüzünden okulu bırakıp çalışmaya başlamıştım. Sonra kriz beni de vurdu, şimdi iş bulamıyorum. Direniş alanına gelen öğrenci ablaları ağabeyleri gören babam beni seneye okula yazdırmaya karar verdi. Hakını arayan, öğrenen, öğreten, babam gibi işçilerin yanında olan bir öğrenci olacağım artık. Şu anda direniş büyüyerek sürüyor. İşçiler haklarını birlikte

güçlüce bağırarak, haykırarak ve artan desteklerle birlikte mücadele ederek kazanacaklar. Bir kez daha görüyorum ki direnişler bize birçok şey öğretti. Hep birlikte mücadele etmeyi öğrenmek için hak aranan her yerde olmalıyız. ■

ZF Sachs'ta İşçi Kıyımı

Gebze Organize Sanayi Bölgesinde bulunan ZF Sachs fabrikasında 9 Mart tarihinde **24 işçi**, kriz gerekçesiyle işten atıldı. Yaklaşık 500 işçinin çalıştığı fabrikada süspansiyon sistemleri üretiliyor. Türk Metal'in örgütlü olduğu fabrikada

işten atılmalarına karşı **sendikanın hiçbir tepki vermemesi**, sendikanın misyonu gereği pek şaşkınlık yaratmadı. 2008 sonunda imzalanan MESS grup toplu sözleşmeleri döneminde, Türk Metal bürokratları, **öncü işçilerin** seslerini yükseltme-

sinden son derece rahatsız olmuşlardı. Bu süreç sonrasında, öne çıkan işçiler bir bir atılmaya başlanmıştı ve atılmalar halen devam ediyor.

Ekonomik krizin yükünün işçilerin sırtına yıkılmasına yardımcı olan işbirlikçi Türk Metal bürokratlarına ve bir bütün olarak patronlar sınıfına karşı mücadeleyi yükseltelim. ■

Procter&Gamble İşçileri Grevde

Gebze Organize Sanayi Bölgesinde (GOSB) bulunan Procter&Gamble'da, **193 işçi**, 18 Şubatta greve çıktı. DİSK'e bağlı **Tümka-İş** sendikasının örgütlü olduğu fabrikada, patronun toplu sözleşme görüşmelerinde **sıfır zam dayatması** karşısında işçiler mücadele kararı aldılar. Fabrikanın 7 gün 24 saat üretim yaptığını belirten grevci Procter&Gamble işçileri, patronun krizi fırsata çevirmek istediğini vurguladılar. Kriz dolaısıyla, sona eren toplu iş sözleşmesinin son altı ayda hak ettikleri dönem zammından **feragat ettiklerini**, buna karşın patronun yine de kötü niyetli davrandığını söylediler.

Yaşanan ekonomik krizi fırsata çevirmek için uğraşan Procter&Gamble patronuna en iyi cevabı GREV kararıyla işçiler verdi. Şimdi **sınıf dayanışmasını** örererek, sınıf mücadelesini yükseltme zamanıdır. GOSB bölge-

sinde grevlerinin sekizinci ayını geride bırakan **E-Kart işçileriyle de dayanışmanın** güçlendirilmesi önemlidir. UID-DER'li işçiler olarak tüm sınıf kardeşlerimizi GOSB'da grevde bulunan Procter&Gamble ve E-Kart işçileriyle dayanışmaya çağırıyoruz. ■

E-Kart Grevi 263. Gününde!

■Gebze'den UID-DER'li işçiler

Gebze Organize Sanayi Bölgesinde Kurulu olan Eczacıbaşı E-Kart fabrikasının 19 işçisi, 16 Haziran 2008'de greve çıktılar. Banka kartı üreten 120 işçinin çalıştığı fabrikada Türk-İş'e bağlı Basın-İş sendikası örgütlü bulunuyor. UID-DER'li işçiler olarak, mücadelelerinin ilk günlerinden beri yalnız bırakmadığımız işçi arkadaşlarımızı grevlerinin 263. gününde bir kez daha ziyaret ettik.

Grev boyunca yaşadıklarına değinen arkadaşlarımız şunları söylediler: "Patronlar sınıfının saldırılarına karşı her koşulda hazırlıklı olmamız gerekiyor. 263 gün içinde bizim çıkardığımız en önemli derslerden biri bu. Diğeri ise nereli olursak olalım biz biliyoruz ki artık, bizler dünya işçi sınıfının bir parçasıyız ve çıkarlarımız doğrultusunda hareket etmeliyiz. Onun içindir ki buradaki mücadelemizi kazanacağımıza inanıyoruz." ■

PTT İşçilerinden Basın Açıklaması

Gebze'deki PTT işçileri 25 Şubatta sloganlar eşliğinde eski Öğretmen Evi'nin önünden PTT müdürlüğüne kadar yürüdüler. Haber-Sen sendikasında örgütlü işçiler, yürüyüşün ardından bir basın açıklaması yaptılar. Açıklamada krizin giderek derinleştiği ve birçok işçinin işten atıldığı ifade edildi. Ayrıca, kriz bahane edilerek kendi işkollarında da çalışma koşullarının zorlaştırıldığı, ücretlere zam yapılmadığı ve çok düşük mesai ücretleriyle hafta sonları bile çalışmaya zorlandıklarını anlattılar. Yaşanan tüm sorunların örgütlenerek ve mücadele edilerek aşılabacağını altını çizen işçiler sloganlar atarak basın açıklamasını sona erdirdiler. ■

Sinter ve Gürsaş İşçilerinin Sarıgazi Yürüyüşü

22 Aralıktan bu yana fabrika kapısında direnişte olan Sinter Metal ve Gürsaş işçileri, 5 Martta Sarıgazi

Demokrasi Meydanı'na kadar uzun bir yürüyüş gerçekleştirdiler. Sinter Metal fabrikası önünde bir araya gelen Sinter ve Gürsaş işçileri, saat 16.30'da kortej oluşturarak yürüyüşe geçtiler. Birleşik Metal-İş flama ve bayrakları eşliğinde yürüyen işçiler, eylemin sonuna kadar canlılıklarını korudular, sloganlarını hep bir ağızdan haykırdılar. ÜİD-DER olarak bizler de Sinter ve Gürsaş işçilerinin yanında yer alarak onlara destek verdik.

Alanda toplanan kitleye hitaben BMİS Genel Başkanı Adnan Serdaroğlu bir konuşma yaptı. Konuşmasında, Sinter ve Gürsaş işçilerinin 74 gün önce sendikal örgütlenme hakkını kullandıkları için işten çıkarıldıklarını hatırlatarak şunları söyledi: "Anayasa işçiler

sendikalaşmakta özgürdür diyor. Fakat işçiler örgütlenmeyi gerçekleştirdikten bir gün sonra 400 işçi işten çıkarılıyor. Hükümetlerin bütün söyledikleri yalan çıkıyor. Patron, işçiler örgütlenince krizi fark ediyor ve krizi bahane ederek işçileri çıkarıyor."

Krizin nedeninin kapitalizm olduğuna dikkat çeken Serdaroğlu, kapitalizm hükmettikçe krizlerin de devam edeceğini, krizin yoksulları daha da yoksullaştırdığını söyledi. Sermaye içinde sürmekte olan kayıkçı kavgasına taraf olmayacaklarını da sözlerine ekledi. ■

İzmir'de Belediye İşçilerinden Taşeronlaştırmaya Karşı Açlık Grevi

■ İzmir'den bir ÜİD-DER üyesi

İzmir'in temizlik ve bahçe işlerini yapan işçi kardeşlerimiz, ekonomik ve sosyal haklarını savunmalarının ve örgütlenmelerinin önüne geçmek için, belediye tarafından iki taşeron firmaya ayrılmışlar. İzmir'in güney bölgesinde çalışan işçiler Vira taşeron şirketi, kuzey bölgesinde çalışan işçiler ise Kürşat taşeron şirketi altında çalışıyorlar. Kürşat taşeron şirketi çatısı altında çalışan işçilerin işlerin bitmesine 1 hafta kala toplana-

arak bir eylem kararı almasından 2 saat sonra Kürşat yönetimi işçilerle bir görüşme yapıyor ve işçilerin İtaş bünyesine alınacağı sözünü veriyor. Ancak şirket sözünde durmayarak işçilerden habersiz yeni bir ihale düzenleyip işçileri başka bir taşeron şirkete devrediyor.

31 Aralık 2008 tarihinden bu yana, güney bölgesinde çalışan 600 işçi işten atıldı. Bu işten atılmaların ve taşeron sisteminin sonlandırılması amacı ile güney bölgesindeki bir grup işçi Konak Meydanında açlık

grevi başlattılar. İşçiler 7 Ocak 2009 tarihinden bu yana açlık grevini sürdürüyorlar.

Biz de ÜİD-DER'liler olarak onlara grev yerinde ziyaret ederek, onlara destek verdiğimizizi ve yanlarında olduğumuzu gösteriyoruz. Onlarla sohbet ederek onlara bültenlerimizi ulaştırıyoruz. Bizi kurtaracak olan sadece örgütlü ve bilinçli mücadelemizdir. Dünyanın bütün işçileri, bilinçli ve örgütlü mücadele için birleşin! ■

Vodafone'da İşçi Kıyımı

İki bin sekiz yüz işçinin çalıştığı Vodafone'da 5 Martta 260 işçi işten çıkarıldı. Vodafone'da yaşanan işçi kıyımına karşı, 6 Martta Maslak'taki Plaza önünde eylem yapıldı. "Plaza Eylem Platformu" tarafından gerçekleştirilen basın açıklamasında, beyaz yakalı işçilere karşı yürütülen adaletsiz uygulamalara son verilene kadar yılmadan mücadele edileceği duyuruldu. Eyleme işten atılan birkaç Vodafone işçisi, IBM temsilcileri, İMKB temsilcileri, ATV grevcileri, Çağrı Merkezi Çalışanları Derneği, Bank-Sen ve DİSK yöneticileri katıldı.

Vodafone, 260 işçinin işten çıkarılacağını duyurup, işçilerin bu fikre sessizce boyun eğmesini istemişti. 5 Mart günü öğleden sonra plaza önüne ambulans çağrıldı. Her kata, her zamankinden 4 kat fazla güvenlik görevlisi yığıldı. İşten çıkarılacak olan işçilere sakinleştirici haplar verildi. İşten çıkarmalardan

iki gün önce Vodafone yönetimi, basına, 500 kişinin işe alınacağı açıklamaları yapmıştı. Böylece şirketin büyüdüğü mesajı verilerek borsadaki değerinin yükselmesi hedeflenmişti.

Krizi "kazanca" dönüştürmek isteyen Vodafone yönetimi, işçi sayısını azaltarak daha ucuz işçilere daha çok iş yüklemek istiyor. Üstelik işten atılmayan işçiler, her an atılmayı bekleyerek var güçleriyle çalışmaya zorlanıyor. Ancak beyaz yakalı işçiler, örgütlenmekten alabildiğine kaçınıyorlar.

Tüm bu sorunlara karşı, plazalarda çalışan beyaz yakalı işçiler ortak bir platform altında toplanıyor ve dayanışma eylemleri düzenliyorlar. Son eylem de bunlardan biriydi. Eylemde basın açıklamasını "Plaza

Platformu" adına Nedim Akay gerçekleştirdi. Akay, bilişim, iletişim, bankacılık, eğitim, finans, sağlık, basın gibi birçok alanda, çok sayıda "örgütlenmemiş" beyaz yakalı işçinin işten çıkarıldığına ya da ücretsiz bırakıldığına dikkat çekti. Akay, "Bizler IBM'e, ATV-Sabah'a, Vodafone'a ve diğerlerine yıllarca para kazandırdık. 2008'de Vodafone 12,6 milyar dolar büyüme ve kâr açıkladı. Vodafone çalışanları yıllarca düşük ücretle çalıştırılmalarına rağmen, milyar dolarlar kazanan şirkete karşı sesini çıkaramamış, bugün daha fazla kâr isteyen yöneticilerin kurbanı olmuştur. Beyaz yakalı işçiler olarak emeğimize ve onurumuza sahip çıkacağız, haksızlıklara ve sömürülmeye karşı mücadele edeceğiz" dedi. ■

Kadıköy'de Kadın İşçi Şenliği

7 Martta Kadıköy Aktaş Düğün Salonunda bir araya gelen sendikalar (Basın-İş, Birleşik Metal-İş, Dev Sağlık-İş, Deri-İş, Kristal-İş, Petrol-İş, Tek Gıda-İş, Tez Koop-İş, Hava-İş) "Kadın İşçi Şenliği" adıyla bir etkinlik düzenlediler. Etkinliğe ayrıca Desa Deri, Sinter Metal, ATV-Sabah önünde direnişlerini sürdüren kadın işçiler ile Iraklı kadın sendikacılar da katıldılar. UID-DER'li kadın işçiler olarak bizler de oradaydık.

DİSK'li kadınlar adına yapılan konuşmada, "Kapitalizmin bize uygun gördüğü rolü kabul etmeyeceğiz. Kadınlar için üç çocuk doğurmayı uygun görüyorlar... Kapitalizm kendi krizini zenginleşme fırsatı olarak görüyor, bize ise cehennemi reva görüyor. DİSK'li emekçi kadınlar olarak bunları asla kabul etmeyeceğiz" denildi.

Bu konuşmadan sonra, Dario Fo'nun "Japon Kuklası" adlı oyunu sahnelendi. İşçiler tarafından beğeniyle izlenen bu oyunun ardından, direnişlerini Desa, Sinter ve ATV'de

nede yer-
kında kısa
kadın sendikacı-

sürdüren ka-
dın işçiler sa-
herini alarak direnişleri hak-
konuşmalar yaptılar. Iraklı
lar da Kürtçe birer konuşma ger-
çekleştirdiler.

Günyüzü Müzik Topluluğu ile Nurcan Erten adlı solist sırasıyla sahne olarak Arapça, Kürtçe ve Türkçe şarkılar seslendirdiler. Halay ve oyun havalarının ardından şenlik sona erdi. ■

Belçika Posta İşçileri Grevdeydi

Belçika'daki 30 bin posta çalışanı 3-5 Mart tarihleri arasında ülke çapında 3 günlük bir grev gerçekleştirdi. Grev tüm posta hizmetlerini 3 gün boyunca durdurdu. 3 Martta meydana inen posta işçileri, özelleştirmeleri, iş güvencesinin ortadan kaldırılmasını, tam süreli çalışan işçilerin sayısının azaltılarak yerini part-time çalışmanın almasını protesto ettiler.

İşçilerin sırtından muazzam kârlar elde eden şirket, işçilere yönelik saldırılarını alabildiğine trmandırıyor. Belçika posta işletmesi, Danimarka devletine ait olan posta işletmesinin %25'lik hissesini de satın almış bulunuyor. ■

İran'da İşçilere Yönelik Saldırıları Devam Ediyor

İran'da Ahmedinecad yönetimi, krizin derinleşmesiyle birlikte artmaya başlayan işçi eylemlerinin ülke dışına sızmaması için elinden geleni yapıyor. İşçi hareketinin önünü kesmek için sendika yöneticilerini tutuklayarak gözdağı veriyor, grevleri engellemeye çalışıyor.

Haft Tapeh Şekerkamışı İşçileri Sendikası yönetim kurulu üyesi 5 işçi hakkında, Haft Tapeh'te gerçekleştirdikleri grev ve burada kurdukları bağımsız sendika nedeniyle 23 Şubatta dava açıldı. Kadın Konseyi üyesi Suzan Raazani ile İşçi Örgütlerine Yardım İçin Koordinasyon Komitesi üyesi Şiva Hairabady ise 18 Şubatta kırbaça cezalandırıldı. Her ikisi de geçen yılki 1 Mayıs eylemlerine katılmaktan suçlu bulunmuşlardı. Birkaç ay içinde onlarca mücadeleci işçi İran güvenlik güçleri tarafından tutuklandı. Tutuklanan işçilerin serbest bırakılması için dayanışma kampanyası örgütleyen İşçi Örgütleri Dayanışma Konseyi bütün dünya işçi örgütlerine dayanışma çağrısında bulunuyorlar. ■

İrlanda'da 120 Bini Aşkın İşçi Yürüdü

İrlanda'nın başkenti Dublin'de 120 binden fazla işçi, ekonomik krizin faturasının işçi sınıfına çıkarılmasına karşı sokağa çıktı. Burjuvazi her yerde olduğu gibi İrlanda'da da krizin yükünü işçi sınıfına yıkıyor. İrlanda hükümetinin son saldırı hamlelerinden biri de 350 bin kamu işçisine ek vergi bindirmek. 21 Şubatta gerçekleştirilen eylemde işçiler sermaye sınıfının saldırılarını protesto ettiler. Mitingde kamu işçilerinin yanı sıra özel sektör işçileri de yer aldılar.

"Kelt Kaplanı" olarak nitelenen ve AB'nin büyüme mucizesi olarak gösterilen İrlanda bugün gelinen noktada ekonomik krizden en çok etkilenen ülkelerden biri durumunda bulunuyor. 2008 sonbaharından bu yana İrlanda'da işsizlik çığ gibi artmaya başladı. AB'nin 4 milyon nüfuslu bu küçük ülkesinde, işsizlik yardımı alanların sayısı, Ocak ayında tarihinin en yüksek düzeyine çıkarak 326 bine ulaştı. Sermayenin saldırılarına dur diyebilmek için işçi sınıfının sesi tüm dünyada daha gür çıkmak zorunda. ■

İtalya'da Grev Hakkı Sınırlanıyor

İtalya'da Silvio Berlusconi hükümeti, hazırladığı yeni İyasa tasarısıyla, ulaşım sektöründe gerçekleşecek grevlerin önünü kesmeyi hedefliyor. Tasarıya göre, grev çağrısının yapılabilmesi için bir takım koşulların yerine getirilmesi gerekiyor. Buna göre, sendikanın işçilere grev çağrısı yapabilmesi, ulaşım sektöründe çalışan işçilerin yüzde 50'sini temsil etmesi şartına bağlı olacak. Sendikanın işçilerin ancak yüzde 20'sini temsil etmesi durumunda ise ulaşım işçilerinin en az yüzde 30'unun oy birliği şartı aranacak.

Ulaşım işçileri iş durdurup greve çıktıklarında yolları ve havaalanlarını bloke ediyorlar, böylece olağan yaşamı büyük ölçüde etkileyebiliyor. İtalyan işçi sınıfı uzun yıllar boyunca yürüttüğü mücadele sayesinde bu güce ulaşabilmiş durumdadır. İtalyan hükümeti söz konusu tasarıyla işçilerin bu gücünü kırmak istiyor. ■

Ukrayna: Kherson İşçileri Yönetim Binasını İşgal Etti

Ukrayna'nın en büyük ve en eski fabrikalarından olan ve tarım makineleri üreten Kherson fabrikasında çalışan 300 işçi, 3 Şubatta yönetim binasını işgal etti. Geçtiğimiz yılın Eylül ayından bu yana ücretleri ödenmeyen işçiler, birikmiş ücretlerinin ödenmesini, patronun banka hesaplarının dondurulmasını ve fabrikanın devletleştirilmesini talep ediyorlar. Fabrika bütünüyle direnişçi işçilerin oluşturduğu işçi konseyinin denetimine girerken, giderek artan sayıda işçi de işgale destek amacıyla fabrikanın dışında dayanışma eylemlerine katılıyor.

Fabrikanın kapanması durumunda 1300 işçi işini kaybedecek. Bu yüzden işçiler fabrikanın patronlara bedel ödenmeksizin devletleştirilmesini, birikmiş ücret alacaklarının da derhal ödenmesini talep ediyor. İşçi konseyinin yayınladığı bildiriye, şayet sorun çözülmezse ailelerini açlıktan ve soğuktan korumak için çok daha radikal eylemlere girişecekleri vurgulanıyor.

Bir yanda milyonlarca işçi ve emekçi iş ve ekmek talep ederken, patronlar sınıfı kârsız ya da riskli buldukları için üretimi durduruyor, halkı işsizliğe ve yokluğa sürüklüyor. İşte bu yüzden işçiler, kapanan fabrikalara el koymakla işe başlayıp, üretimi ve tüm ekonomiyi işçi ve emekçilerin ihtiyaçları doğrultusunda planlamayı hedeflemek durumundalar. Bunun yegâne yolu ise, işçi konseylerinde birleşecek milyonlarca işçinin siyasi iktidarı eline alması ve bu akıldışı, anarşik, insanı değil kârı esas alan kapitalist sömürü düzenine son vermesidir. ■

İşçi Dayanışması Mersin'de Direnişçi Liman İşçileriyle

■ Mersin'den bir işçi

İşçi Dayanışması bültenimizi, Mersin Limanında direnişlerini sürdüren **Akan-Sel** işçilerine de ulaştırdık. Dünyadan ve Türkiye'den direnişleri, grevleri, krize karşı mitingleri ve işçi haklarına dair haberleri ve yazıları okuyan işçilerin bültenimize ilgisi görülmeye değerdi. Bir işçi "yalnız değiliz bak, insanın olduğu her yerde hak arama mücadeleleri yapılıyor" dedi yanındaki işçi arkadaşına. Haberleri konuştular, birbirlerine gösterdiler, sahiplendiler sınıfımızın haklı taleplerini, mücadelelerini.

İnternet sitemize de bakmış bazı işçi arkadaşlar. "**Benim düşündüklerimi, içimden geçenleri yazmışlar**" diyor biri, işçi sınıfının mücadelecisi sesinin ortak olduğunu hissederek. Bu bülten yazanların da, basanların da onlar gibi mücadelecisi işçi olduğunu duymak daha da sevindiriyor işçileri. "Bizler isteyince neler yapabiliyoruz" dediler. Sendika başkanı da bu konuşmalar sırasında,

Mersin limanı direnişinin, çoluk çocuk, anne, eş, çalışan işçi, atılan işçi tüm aileyi kapsamasına ve bunun olumluluğuna vurgu yaptı. "Çalışan işçilerimiz, öğle tatilinde, iş çıkışlarında, kortej halinde sloganlarla direnişe katılıyor her gün.

Aileler haftada bir burayı ziyaret ediyorlar, eylemlerde bu direnişi sahiplenerek en ön saflarda yer alıyorlar. Mersin halkı daha duyarlı olup direnişe destek vermeli ki limanda yanan bu ateş tüm Mersin'i sarıp dünya gündemine otursun" dedi. Direnişçi işçiler, ayrıca, bültenimizin çıkmasında emeği geçen ve direnişlerine destek veren tüm işçilere teşekkürlerini ilettiler. Liman işçileriyle dayanışmayı yükseltelim! ■

Hayat mı, Yoksa Para mı?

■ Esenler'den bir metal işçisi

UID-DER'in düzenlemiş olduğu film etkinliğinde çeşitli işyerlerinden işçi kardeşlerimizle beraber Michael Moore'un Hasta adlı filmi izledik. Filmde Amerika'daki sağlık sistemi eleştiriliyordu.

İnsanların özel sigorta şirketleri tarafından nasıl ölüme terk edildiğini, bize özgürlükler ülkesi diye anlatılan ABD'nin aslında insanlar için ne kadar ölümcül olduğunu gördük. Hastane masraflarını ödeyemediği için hastanelerde rehin tutulmaları, hasta yakınlarına hastanenin temizlik işlerinin yaptırılması, devlet hastanelerindeki hasta kuyrukları, muayene ücretlerinin artırılması, birçok ilacın sigorta kapsamı dışına çıkarılması, işyerlerimizdeki sağlık ekibinin yetersizliği, emekli yaşının ve prim gün sayısının yükseltilmesi ve bunlar gibi birçoğunun daha son SSGSS yasasıyla hayata geçirilmesi. İşte bunların hepsi de bizim ülkemizde de oluyor mu?

İşçi kardeşler, bizlerin de en temel haklarımız için mücadele etmemiz gerekmez mi? Zaten işten çıkarmalar oluyordu, krizle beraber daha da artı. Ücretsiz izinler, toplu işten çıkarmalar, elektriğe, suya, gaza, gıdaya vs. yapılan zamlar sonuç olarak bizim hayatımızı etkiliyor, patronlarınkini değil. Biz ölmüşüz, aç kalmışız, hastalanmışız onların ve devletlerinin umurunda değil.

Kardeşler, biz bizi biliriz, işçiler olarak yaşam koşullarımızı düzelterek olan da birlik ve beraberlik çerçevesinde bizleriz. "Biz işçiler için hayatımızın paradan daha önemli olma zamanı gelmedi mi?" deniliyordu bir film etkinliğinde. Evet, hayatımızın paradan daha önemli olma zamanı geldi. Ya size göre kardeşler? ■

Sağlık Sistemini ve Yaşadığımız Sorunları Tartıştık

■ Gebze'den bir işçi

8 Şubat Pazar günü derneğimizin Gebze temsilciliğinde, çeşitli fabrikalardan işçi arkadaşların katılımıyla sağlık sistemini ve yaşadığımız sorunları tartıştık. En temel ihtiyaçlarımızdan biri olan sağlık hizmeti artık bir sektör haline getirilmiştir. Yaşadığımız yüzyılda teknolojinin muazzam bir gelişme kaydetmesine rağmen, her gün tedavi edilebilir hastalıklardan binlerce insan bile bile ölüme terk edilmektedir. Sermaye sınıfı ve onların temsilcileri, her gün yeni yasalar çıkartarak ücretsiz sağlık hizmetini ortadan kaldırmaya çalışmaktadır. Daha fazla kâr için insan sağlığını hiçe sayan kapitalist sistem, çürümüşlüğü her geçen gün daha da gözler önüne sermektedir. Tıpkı diğer sorunlarımızda olduğu gibi sağlık sorunlarımızın da mücadele edilerek aşılacağına altı çizilen etkinlik, şiiir ve marşlarla sona erdi. ■

Krize ve Emperyalist Savaşlara Karşı Örgütlenelim

■Aydınlı'dan bir işçi

Krizin yarattığı sonuçlar gün geçtikçe büyüyor. Krizin patlak vermesiyle beraber hemen hemen her sektörde işçiler "kriz var" denilerek patronlar tarafından işten atılıyorlar. Bu işten atmalar önümüzdeki dönemde artarak devam edecektir.

Yaşanan sorunların gerçek nedenlerini göstermek için Aydınlı'daki Tuzla temsilciliğimizde "**Kriz, Savaş ve İşçi Sınıfı**" konulu bir etkinlik gerçekleştirdik. Etkinliğimizde, krizin ortaya çıkmasıyla beraber işçilere yönelik saldırılar ve işçilerin saldırılar karşısında aldıkları tutumlar, sendikali olmanın önemi, dünya genelinde krizle birlikte işçilerin mücadelesi konuları yer aldı. Patlak veren krizin sadece işten atılmalarıyla sınırlı kalmayacağı, emperyalist savaşın büyümesi gibi çok daha kötü sonuçlar doğuracağı vurgulandı. Emperyalist ülkeler krizden kurtulmak için bir kez daha dünyayı kana bulayacaklardır. Afganistan'da, Irak'ta, Kafkasya'da başlatılan sa-

vaşlar üçüncü paylaşım savaşının başladığının göstergeleriydi. Emperyalist ülkeler şimdiden kendi aralarında saflaşmaya başladılar. Türkiye'nin egemenleri de pastadan pay kapma düşüncesiyle savaşın içerisinde yer alıp işçi ve emekçileri cepheye süreceklerdir.

Patronlar saldırılarını azgınca sürdürürken, işçilerin de kendi güçlerinin farkına varmaları gerekiyor. Gerek Türkiye'de gerekse de dünyada birçok defa işçiler bu güçlerini gösterdiler. Etkinlikte de bahsedildiği gibi kısa zaman önce 2000 yılında Arjantin işçi sınıfı krizin bedelini ödemeyi kabul etmedi. Ülkenin pek çok yerinde işçiler fabrikalarını işgal ederek patronları kovdular. **Fabrikalarda üretime devam ederek denetimi ellerine aldılar.** İşçi kitleleri Asya'dan Avrupa'ya, Afrika'dan Amerika'ya değin fabrika işgallerini ve grevleri yaygınlaştırmış durumdadır. Krizleri ve emperyalist savaşları ancak işçiler bir araya gelerek durdurabilir. O halde bu birlikteliğin oluşmasını geciktirmemek gerekiyor. ■

Yaşasın 8 Mart!

■Bostancı'dan UID-DER'li işçiler

8 Mart **Uluslararası Emekçi Kadınlar Günü** dolayısıyla Bostancı UID-DER'de düzenlediğimiz etkinliğe, grev ve direnişlerden de gelen çok sayıda işçi arkadaşımız katıldı. Hazırlanan programı ilgi ile izleyen arkadaşlarımız Sınıf Kürsüsü'nde söz alıp yaşadıkları sorunlar hakkında konuştular.

Diktaş İplik fabrikasından etkinliğimize katılan ve işten atılan bir kadın işçi arkadaşımız, krizle birlikte yüzlerce işçinin işten atıldığını söyledi. Çoğunluğunu kadın işçilerin oluşturduğu fabrikada, 900 kişinin örgütsüzlüğün bedelini çok ağır ödediğini belirtti. 8 Mart gününü yaratan kadınların yeniden örgütlü mücadele içinde olurlarsa, haklarını ve işçi arkadaşlarını koruyacaklarını dile getirdi.

Aralık ayından bu yana direnişte olan **Sinter işçileri de** 8 Mart etkinliğimize katıldılar. İşçiler adına söz alan bir Sinter direnişçisi, yaşadıkları sendikalaşma mücadelesinden bahsetti. Sinter işçisi, UID-DER'de yapılan etkinliklerin anlamlı ve önemli olduğunu ifade ederek, tüm kadınların mücadele gününü kutladı.

Etkinliğe katılan bir **ATV-Sabah işçisi de** toplumu bilgilendirmesi gereken basın çalışanlarının sendika ve örgütlenme kelimelerinden dahi korkuya kapıldıklarını aktararak, onur mücadelesi için grevi sonuna kadar yürüteceklerini söyledi. Sendikalaşma mücadelesi ve grevleri hakkında bilgi veren grevci işçi, plazalarda çalışan işçilerin hiçbir güvencelerinin olmadığını, tek doğru yerin mücadele olduğunu ifade etti.

Eğitim, sağlık, metal gibi sektörlerde çalışan kadın işçilerin ve 1 Mayıs Mahallesinde oturan bir annenin yaptığı konuşmalarda da 8 Mart'ın ve kadınların örgütlenme içindeki öneminden bahsedildi. Televizyon programlarında "Dünya Kadınlar Günü" denerek egemen sınıfın kadınlarının yaşamlarından dem vurulduğu söylenerek, bugün asıl konuşması gerekenlerin emekçi kadınlar olduğu vurgulandı. Etkinliğimiz sloganlarımız ve hep birlikte okuduğumuz Enternasyonal marşı ile sona erdi. ■

Söğütlüleşme'de Film Gösterimi

■Söğütlüleşme'den bir matbaa işçisi

Biz işçiler mahallelerimizde sosyal aktivitelerden tamamen yoksun bırakılmışız ve burjuva medya tarafından bizlerin görüşleri köreltilmiş durumda. Bu tabii ki hep böyle gitmeyecek ve gitmemeli de.

UID-DER'li işçiler olarak Söğütlüleşme Mahallesinde bir arkadaşımızın evinde film gösterimi yaptık. **Seattle'da İsyân** adlı bu filmin konusu, Amerika'nın Seattle kentinde işçilerin Dünya Ticaret Örgütüne karşı gerçekleştirdikleri miting idi. Film biz işçilerin bir araya geldiğinde neleri başara-bileceğimizi anlatmada örnek olacak filmlerden birisi. Filmde aklımda kalan bir cümle vardı: Neden kaybedeceklerini bilerek ön saflarda duruyorlar? Cevap: kazanacaklarına inandıkları için! Bunun gibi birçok çarpıcı noktaları olan bir film gerçekten de.

Bizler kendi vermiş olduğumuz emeğin karşılığını almak istiyorsak eğer, vermiş olduğumuz mücadeleye inanmamız gerekiyor. Film sonrası yapılan tartışmada katılan arkadaşlarımız kendi görüşlerini dile getirdiler. Herkesin kendince fikirleri var olmasına rağmen ortak düşüncemiz aynıydı: **Bu kapitalist sistemin bizlere hiçbir yararı yoktur.** Tabii ki bu sistem kendiliğinden yıkılmayacak. Bunun için bilinçlenmememiz, örgütlenmemiz ve kavgaya atılarak kendi alternatiflerimizi yaratmamız gerekiyor. En başta da sınıf dayanışmasını geliştirmemiz gerekiyor. ■

Alpagut İşçi Yönetimi Deneyimi

Sermaye sınıfı yaşanan ekonomik krizin faturasını işten çıkarmalar, ücretsiz izinler, hak gasplarıyla işçi sınıfına ödetmeye devam ediyor. Krizin başından bu yana işten çıkarmaların yaşandığı birkaç fabrikada işçiler işyerlerini terk etmeyerek işgal eylemleri gerçekleştirdiler. Fakat işçilerin örgütsüz ve hazırlıksız olmaları nedeniyle bu işgaller kısa bir süre devam edebildi.

Oysa mücadele tarihimizde, işçi kardeşlerimizin kendi **taban örgütlülüklerini** yaratmayı başardıkları fabrikalarda, yönetime el koyup üretimi yeniden örgütledikleri deneyimler de yaşanmıştır. Bu deneyimlerden en önemlisi, 1969 yılında yaşanan, Çorum İl Özel İdaresine bağlı Alpagut Linyit İşletmeleri işgalidir.

1969 yılında, Bağımsız Çorum ve Ahalisi Maden İşçileri Sendikası'nın örgütlü olduğu Alpagut Linyit İşletmesinde çalışan işçilerin zaten düşük olan ücretleri bir de parça parça ödeniyordu. Ayrıca işçiler çalışma güvenliği için gerekli teknik donanımdan da yoksunlardı. Bu sorunların giderilmesini isteyen işçilerin talepleri, üretimin düşük olduğu bahanesiyle reddediliyordu. Bu durum karşısında fabrikada bir araya gelip toplantılar düzenleyen işçiler neler yapabileceklerini tartıştılar. İçlerinden seçtikleri temsilci arkadaşlarını sendikacılarla görüşmek üzere Ankara'ya gönderdiler. Fakat sorunlarının çözümü konusunda sendikacıardan bekledikleri desteği alamadılar. Sendika şube başkanı Mehmet Kocatüfek, aynı zamanda işletmenin bölge müdürüydü. Kocatüfek işçilerden değil patrone göre tutum almaktaydı. Ama işgalden sonra tavır değiştirecekti.

Bütün bunlara, zarar edildiği gerekçesiyle 73 gündür ücretlerin ödenmemesi de eklenince, 786 maden işçisi 16 Haziran 1969'da harekete geçti ve fabrikayı işgal edip yönetime el koydu. İşletme tümüyle işçilerin eline geçmişti. İşgalle birlikte fabrikadaki üretim işçiler tarafından yeniden düzenlendi. İlk iş olarak, işletmedeki tüm işçilerin yer aldığı **İşçi Genel Kurulu** oluşturuldu, bu kurul da üretimi yönetecek bir **İşçi Konseyi** seçti. Konsey üyeleri gerektiğinde kurul tarafından değiştirilebiliyordu. İşletmenin hesapları düzenli bir biçimde tutuluyordu. Kömür satışı, oluşturulan **satış komiteleri** aracılığıyla gerçekleştiriliyordu. Üretim 8'er saatlik üç vardiya halinde yeniden örgütlendi. **Vardiya yası biten işçiler, 8 saat daha fabrikada kalıp olası bir saldırıya karşı nöbet tutuyorlardı.**

İşçiler arasında işbölümüne gidilmişti ve hiç kimseye ayrıcalık tanınmamıştı. Yüksek maaşlı yöneticilerin işine işçiler tarafından son verildi. Büro işçileri, teknik personel ve muhasebeciler de konseyin denetimi altında çalışmaya başladılar. Konsey, düzenli olarak haftada bir, acil bir durum karşısında ise hemen toplanıyordu.

İşletme, patronun yönetimi altında zarar ederken, **işçilerin yönetimi altına girdikten kısa bir süre sonra kâr etmeye başladı.** 2. ve 3. haftalarda üretim hacmi yüzde 50 arttı. Eskiden 250-300 ton olan üretim, 410-450 tona kadar yükseldi. Günlük satış bedeli ise 8 bin liradan 40 bin liraya çıktı. İşgalden önce işçilerin yönetimine karşı çıkan sendika yönetimi, işçilerle yaptığı toplantı sonunda işletme yönetimine katıldı. **Alpagut işçileri, bu eylemleriyle ilk defa patronlar olmadan da üretebileceklerini, üstelik yönetim işinde de çok daha başarılı olabileceklerini ortaya koymuşlardı.**

Patronlar sınıfını esas rahatsız eden de buydu. Bu nedenle hükümet işçilerin bu hareketini bir an önce bastırmak için harekete geçti. İşçileri Bakanlık tarafından Çorum Valiliğine talimat verildi. Ankara'dan Çorum'a gönderilen jandarma birliği, 17 Temmuzda madeni kuşattı. Direnmeye hazırlanan işçiler sendika yönetimi tarafından yatıştırıldığı için jandarmanın müdahalesi kısa sürdü. Operasyonun sonunda 35 gün boyunca süren işçi yönetimine son verildi. Jandarma komutanı, valilikten aldığı emirle 7 işçi, 3 sendikacı ve 1 memurun işine son verildiğini ve işletmenin yönetimine el koyulduğunu bildirdi. İşçiler bu karara karşı 2 gün boyunca ocaklara inmeyerek tepki gösterdiler.

İşten çıkarılan sendika şube başkanı Mustafa Kocatüfek, işgalin ardından işçilere ve kendisine yöneltilen suçlamalara karşı, "Davranışım suç ise neden 32 gün sonra müdahale ettiler? 1 milyon lira alacaklıyız, jandarma göndereceklerine alacaklarımızı göndersinler" sözleriyle yanıt veriyordu.

İşgalin sona ermesiyle sendika ile işveren arasında toplu sözleşme gerçekleştirilecekti. İşten atılan işçiler yeniden işe alındı. İşletme bir süre sonra işçilerin talepleri doğrultusunda Türkiye Kömür İşletmeleri'ne devredilerek devletleştirildi. Alpagut işgali, işçilerin özyönetiminin bu topraklardaki en önemli örneklerinden biri olmuştur. **Bu deneyim, biz işçilerin üretmekle kalmayıp bal gibi yönetebileceğimizi de bir kez daha kanıtlamıştır.** ■

Erdemir'de Gangster Sendikacılık

■ Zonguldak Ereğli'den ÜİD-DER üyesi bir işçi

Erdemir'de toplu sözleşme Türk Metal tarafından imzalandı. Ancak Türk Metal bürokrasisi her zamanki oyununu oynamayı ihmal etmedi. **Önce, Özbek'in Ergenekon davasından tutuklanmasına karşılık hükümete gözdağı vermek amacıyla sözleşmeyi tıkkadı, sonra da imzaladı.** Tabii bu arada mağdur olanlar yine işçiler oldu. Erdemir, 2008 yılı itibarıyla 800 milyon dolara yakın kâr açıklamış olmasına rağmen işçiler enflasyonun altında bir ücret zammına mahkûm edildiler.

Derneğimizin web sitesinde, gangster sendikacılığa dair bir köşe ve aydınlatıcı birçok yazı var. Çoğu da bizzat Türk Metal üyesi işçiler tarafından yazılmışlar. Ben de Karadeniz Ereğli'sinden bir ÜİD-DER üyesi olarak, Erdemir'de çalışan işçi dostlarımla anlattıklarından yola çıkarak sendikanın buradaki icraatlarına örnekler vermek istiyorum.

Bu öyle bir zihniyettir ki, işçinin en doğal hakkı ve silahı olan grevi bile kendi çıkarlarına alet etmekten kaçınmamıştır. Erdemir'deki işçilerin %90'ı greve karşı olduğu halde grev kararı alınmıştır. Karara karşı duran işçiler tehdit edilerek, sindirilerek ve fişlenerek safdışı bırakılmışlardır. İşçiler, grev kararının Özbek'in gözaltına alınmasıyla alâkalı olduğunu gayet iyi bildikleri halde seslerini çıkartmamışlardır.

Sendika temsilcileri adeta ajan gibi çalışmakta, sendika yönetiminin aleyhine davranan ve konuşan herkesi işpiyon etmektedir. Hiçbir işçinin fikrini özgürce dile getirme hakkı yoktur. Muhafız olanlar anında işten atılmaktadır. Bıraktık işçilerin sorunlarıyla ilgilenilip hakkının korunmasını, sendika yöneticileri patronun adamlarından daha fazla işçiye düşmanlık etmektedir.

Türk Metal'in 35 yıllık yönetim kurulu, kendisine biat edenlerden ve akrabalarından oluştuğundan, kontrgerilacı Özbek bugüne kadar diktatörlüğünü sürdürebilmiştir. Gerek kendi genel kurulunda gerekse bağlı bulunan şubelerin yönetim kurulu ve işyeri temsilcilerinin seçiminde, anti-demokratik yollarla ve sendikacılık kanununa aykırı davranarak seçimler yapılmaktadır. Oy kullanacak üyelerinin ellerine sandığa gitmeden önce pusula vererek, seçilmesi gereken kişileri demokratik olmayan biçimde seçmişlerdir. Sendika eğitimleri en azılı faşistler tarafından verilmekte ve sendikanın olanakları faşist militanlar yetiştirmenin bir aracı olarak kullanılmaktadır.

Elbette bu durumun sürmesini sağlayan şey işçilerin örgütsüzlüğüdür. Ama bunun da uzun sürmeyeceği kesindir. Her ne kadar bugün seslerini çıkartmasalar da, günü geldiğinde Erdemir işçisi de bu faşistlere gereken dersi vermekte duraksamayacaktır. ■

Sınıfımın Farkına Varmak

■ Dudullu OSB'den bir işçi

Ben Dudullu Organize Sanayi Bölgesinde çalışan 19 yaşında bir metal işçisiyim. ÜİD-DER'le tanışmadan önce, işyerindeki çalışma koşullarından, patron işyerinde toplantı yaptığında işçilerin kendi haklarını dile getirmekten bile korktuklarından, üstelik bu kriz döneminde patronlar faturayı bize ödetmeye çalıştıkları halde işçilerin bir araya gelemeyişinden yanan, ama "tek başıma ne yapabilirim ki" diye düşünen bir işçiydim. Ta ki ÜİD-DER'in düzenlediği bir etkinliğe katılana kadar. Katıldığım etkinlikte işçilerin bir araya gelebileceğini ve o zaman neler yapabileceklerini, geçmişte verilmiş pek çok mücadele örneği olduğunu öğrendim. Ve en önemlisi dünyanın neresinde olursa olsun din, dil, ırk ayrımı olmaksızın işçilerin sorunlarının ve mücadelesinin ortak olduğunu anladım. Yani sınıfımın farkına vardım. Artık kaderimizin kendi elimizde olduğunu ve bu dünyaya barışı, kardeşliği, eşitliği, gerçek anlamda sadece ve sadece işçi sınıfının getirebileceğini biliyorum. Bunu başarabilmek için de tek çözüm yolunun örgütlü mücadele olduğunu şu sloganımız çok güzel anlatıyor: KURTULUŞ YOK TEK BAŞINA, YA HEP BERABER YA HİÇBİRİMİZ! ■

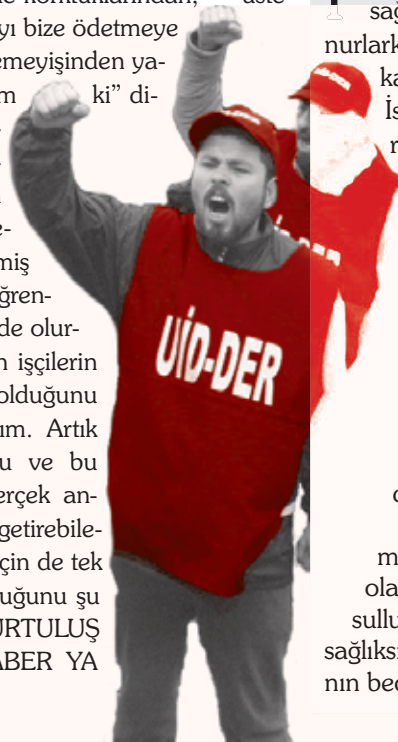
Sincan OSB'de de İşten Atmalar Sürüyor!

■ Ankara'dan ÜİD-DER'li bir işçi

Patronlar ve uşakları "kriz bize dokunmaz, eşeğimizi sağlam kazığa bağladık" gibi zıvalamalarda bulunurlarken, işten atmalar, ücretsiz izinler, kapanan fabrikalar gözle görünür bir biçimde artmış durumda. İstanbul, İzmir, Kocaeli, Bursa ve Adana gibi metropollerde işten atılanların sayısı yüz binleri buluyor. Ankara'da da durum farklı değil.

Ankara'nın en büyük sanayi merkezlerinden biri olan Sincan Organize Sanayi Bölgesinde ücretsiz izinler, işten atmalar son dönemlerde hayli artmış durumda. Organize Sanayi Bölgesinde Kasım ayına kadar toplam 40 bine yakın işçi çalışıyordu ve şu anda bunlardan 10 bini işten atılmış bulunuyor. Metal sektöründen plastik sektörüne, gıdadan matbaa sektörüne kadar her alanda işten atılmalar ve işsizlik tehdidi yaşanıyor.

Oysa krizin sorumlusu işçiler değil, gözü doymak bilmeyen patronlar ve onların sömürü düzeni olan kapitalizmdir. Kapitalizm işçiler için açlık, yoksulluk, savaş ve ölüm demektir. Kapitalizm işçiler için sağlıksız koşullarda süründürmektir, kundaktaki çocuklarının bedenlerinin bombalarla paramparça olmasıdır. ■

Aks Otomotiv Patronu

Krizin Faturasasını İşçilere Yüklüyor

■ Tuzla'dan bir işçi

Ben Aks Otomotiv fabrikasında çalışıyordum. Ekonomik kriz nedeniyle fabrikanın küçülmeye gittiği söylenerek beni de işten attılar. Fabrikanın duyuru panosuna asılan bir ilan ile 21 işçiye yıllık izinlerinin kullanılacağı, bir işçinin ise senesi dolmadığı için ücretsiz izne çıkarılacağı işçilere bildirildi. Ücretsiz izne çıkarılmak istenen işçi, ilandan iki gün sonra işten atıldı. Bir işçinin de yıllık izne çıkmasını ertelediler. Böylece 21 Şubat itibarıyla 20 kişi yıllık izne çıkarıldı.

Tuzla'da bulunan Aks Otomotiv'de yaklaşık iki senedir Birleşik Metal-İş sendikasında sendikalaşma mücadelesi sürdürülüyor ve patron işyerinde örgütlülüğü kırmak için elinden gelen tüm oyunlara başvuruyor. Yıllık izne çıkarılan işçiler de özenle seçilmiş. İzne çıkartılan işçiler, işyerinde ön plana çıkmış, patronun tehlikeli olarak gördüğü kişilerdir. Bu da Aks patronunun işçilere yapmış olduğu bir oyundur. Patron, yıllık izinlerin olduğu bir zamanda içerde çalışmaya devam eden işçiler üzerinde bir baskı kurabilir, sendikal örgütlülüğün kırılması için elinden gelen her şeyi yapabilir. Bizler buna izin vermemek için işyerinde ve dışarıda işçi arkadaşlarımızla bağlantı içerisinde olacağız ve mücadelemizi sürdüreceğiz. ■

Lüleburgaz'dan Merhaba!

■ Lüleburgaz'dan bir cam işçisi

Selam, tüm sınıf kardeşlerime merhaba! Ben Lüleburgaz'da ikamet eden bir cam işçisiyim. Bugünkü mitingin başlangıcı çok iyiydi. Sizlerin disiplinli bir şekilde yürüyen kortejinize katıldım ve sizlerle birlikte yürüdüm. Kristal-İş üyesiyim. Fakat sizlerle yürümek bu yolda daha bir haz verici oluyor. Sınıf mücadelesinde sizler gelecek nesillere öncülük ediyorsunuz. Başarılarınızın devamını diliyorum ve HEPİNİZİ TEBRİK EDİYORUM. Davamıza ilişkin çok yöreklili ve diri bir birliktelik yaratılmış. Sınıf mücadelesi adına büyük bir gelişim. ■

Alba Kalıp'ta İşçi Dayanışması Dağıtımı

■ Dudullu'dan ÜİD-DER'li bir işçi

İşçi Dayanışması bültenimizi ÜİD-DER'li işçiler olarak Sarıgazi'de bulunan ALBA KALIP fabrikasında dağıttık. Bu fabrikada yaklaşık 100 metal işçisi çalışıyor. Esnek çalışma dahil birçok haksız uygulama ve ağır çalışma koşulları, ALBA KALIP işçileri için de geçerli. Konuştuğumuz işçilerin yüzlerine ve sözlerine yansıyan bu gerçekler, hepimizin bu düzende işçi oluşumuzdan kaynaklı yaşadığı ortak sıkıntıları.

ALBA'da sohbet ettiğimiz işçi arkadaşlarımız bizlere bu sorunlardan ve sıkıntılardan bahsettiler ve bizler de bunları, birlikte mücadele ederek ve işçiler arasındaki dayanışma ağını genişleterek aşılabileceğimizden bahsettik. Son dönem ya-

şanan grev ve direnişlere bakarak, işten atılmalara ve esnek çalışmalara karşı nasıl mücadele etmemiz gerektiği vurgusunu yaptık. Sendikalara güvensiz olduklarını açıkça dile getiren işçi arkadaşlarımızla, sendikanın ve içindeki bürokrasi engelinin birbirinden ayrı tutulması gerektiğini ve bugün sendikaların içinde bulunduğu bu durumun yalnızca biz işçilerin içinde yer alıp, ona sahip çıkması ve denetlemesiyle ortadan kalkabileceğini anlattık. Sendika "biz" olursak sendika olur dedik. Kapitalist sömürü sisteminden kurtulmamızın tek yolu ona karşı mücadele etmekten geçiyor. Bunun için de mücadele örgütlerimizi güçlendirmeliyiz. ■

Brillant'ta Şalterler İnince

■ Kırac'tan bir işçi

Diğer işyerlerinde olduğu gibi Brilliant'ta da uzun zamandır aşırı sömürü koşulları hâkim. Çalışma saatleri sözde 8 saat olsa da neredeyse bir yıldır işçiler 12 saat çalıştırılmakta, her gün zorla fazla mesaiye bırakılmaktalar. 3 aydır ücretlerimizin ve fazla mesailerimizin ödenmemesi, hele ki aynı aileden burada birkaç kişinin çalışması, işçileri ciddi anlamda ekonomik bir çıkmaza sokmuştur. "İşveren"imiz sadece iş vermekle meşgulken ücretleri aklına bile getirmemekte, Mısır'da yeni fabrika açma telaşındadır. İşçiler ise açlık çekmektedir.

Canlarına tak eden bu durum yüzünden işçiler 7 Şubat Cuma akşam vardiya teslimi sonrası iş bırakarak makinelerin önlerinde toplanmaya başladı. Diğer iki bölümün de destek vermesiyle bir anda, birbirine uzun zamandır yabancı olan işçiler kaynaşmaya başladılar. Üç bölümden işçilerin bir araya toplanması ve ilk defa böyle bir şey yapılmasının cesaretiyle işçilerin kendilerine güveni gelmişti. Çok sürmeden fabrikanın müdürü, müdür yardımcısı, onun da yardımcısı ve bölüm şefleri nefes nefese geldiler.

Neye uğradığını şaşırın müdür bir yandan ne olduğunu anlamaya çalışırken, bir yan-

dan da işçileri yatıştırmaya çalışıyordu. Ama yaşadığı tedirginliğini gizleyemi-

yordu. Oysa **işçilerin daha düne kadar bu adamdan ödü kopuyorken bugün karşısına geçip paralarının ödenmesini ve ne zaman ödeneceğine dair bir gün verilmesini istiyorlardı.** Müdür ise talebimizin haklı olduğunu fakat makine kapatmamızın haksız olduğunu, kendisinin de maaş almadığını söylüyordu.

Onun maaşını alıp almadığından bize ne? Ayrıca makine kapatmamız gerçekten de doğru değil mi? **İşçiler zaten ne zamanki o şalterleri aşağı indirirler işte o zaman sesleri yükselmeye ve patronların yüreklerine korku salmaya başlarlar.** Sonunda çeşitli çabalarla işçileri makinelerine döndürse de, kimse ikna olmamıştı. Pazartesi işbaşı yapar yapmaz fazla mesailerimiz ödenmeye başladı. Demek ki ses çıkarınca, şalterleri indirince oluyormuş. Bir bölümün iş durdurması, bir anda dalga dalga diğer bölümlere de yansıdı ve diğer işçi arkadaşlarımız da şalterleri indirmeye başladı. Burada işçilerin birleşirse ne kadar güçlü olacağını bir kez daha gördük. Brilliant'ta çok uzun bir suskunluktan sonra böyle bir şeyin olması şüphesiz önemliydi, fakat daha yolun başındayız, çünkü sorunlarımız çözülmedi.

Ayrıca buradan da bir ders çıkarmak gerekirse, demek ki bir bölümde makineler durduruluyorsa eğer, bunu bir bölümde bırakmayıp diğer bölümlere de taşımak gerekir. Bütün işçilerin iş durdurmasını sağlamak gerekir. **Ne istediğimizden eminsek, onu alana kadar geri adım atmamak gerekir.** Bu biz işçiler için bir deneyim oldu. Önümüzdeki süreçte şüphesiz bu durumları yine yaşayacağız. Bu süreçte işçilerin birbirlerine sıkı sıkı sarılmaları ve patronların onlara dost olamayacağını bilerek sınıf dayanışmasını güçlendirmeleri gerekir. ■

Zeki Triko'da Tuvalete Gitmek de YASAK?

Ben, Zeki Triko'da çalışan bir işçiyim. Bazam ayımız gelmesine rağmen, krizi bahane ederek bizlere hiçbir zam vermediler. Utanmadan şimdi de tuvaletlere yasak getirdiler. Tek dertleri bizleri nasıl daha çok çalıştırabilecekleri.

Bakın yasağı uygulamaya nasıl soktular. Önce tek bir bölüme bu yasağı uygulayarak bir nabız ölçtüler. Yasağın henüz uygulanmadığı bölümlerdeki işçilerin tepkileri "sizin şefinizin ses çıkarmaması yüzünden bunlar oluyor, asla bizim bölümde olmaz" şeklindeydi. Tabii kimseden ciddi bir tepki gelmedi.

Çünkü biz maalesef örgütlü değiliz. Baktılar ki sesini çıkaran yok tüm bölümlere aynı yasak geldi. Sizin şefinizin yüzünden bunlar oluyor diyenlerden de hiç ses çıkmadı. Şimdi artık her işçinin tuvalete günde iki sefer gitme hakkı var.

Evet, patronlar en insani ihtiyacımızı bile bize çok görüyorlar. **Biz bu kadar örgütsüz ve haklarımızdan bihaber olduğumuz için de istediklerini istedikleri gibi uyguluyorlar.** Biz işçiler bir araya gelmezsek, haklarımızı öğrenmez ve insan kalabilmek için mücadele etmezsek daha kim bilir başımıza neler gelecek. Zeki Triko'da çalışan işçi kardeşlerim, gelin bir araya gelelim ve haklarımıza sahip çıkalım. **Bu akıl almaz uygulamaları engellemenin ve yeni yasaklarla karşılaşmamanın tek garantisi bizim birlikteliğimiz olacaktır.** Bana tüm bunların mümkün olduğunu öğreten ÜİD-DER'dir. Siz de ÜİD-DER'e gelin. Bu sistemin tüm pisliklerine karşı birlikte mücadele yürüyelim.

■ Sütlice'den bir tekstil işçisi

Umur Matbaasında İşçiler Tedirgin!

■ İMES'ten bir işçi

Fabrika önünde yaptığımız dağıtımlarda Umur işçisi arkadaşlar, krizin etkilerini giderek şiddetli bir şekilde yaşamalarında ve işyerinde hissettiklerini belirttiler. Bir Umur işçisi, "ekonomik kriz nedeniyle işten atılma korkusunun tüm işçi arkadaşlarımızda oluşmaya başladığını, ekonomik krizin işçiler için açlık, yoksulluk ve işsiz kalmak" demek olduğunu belirtti. Bir diğer arkadaş ise, fabrikada bulunan tek patrona bağlı onlarca şirketin işçileri böldüğünü, birlik ve beraberliğin önünde engel olduğunu söyledi. Daha önce 100'den fazla işçinin atıldığı fabrikada, işçiler Mart ve Nisan aylarında da işten atılmaların olabileceğini söylediler.

Patronlar kendi yarattıkları krizlerinin bedelini biz işçilere ödettirmeye çalışıyorlar. Krizin bedelini ödememek için yaşadığımız sorunlara karşı birleşerek örgütlü bir şekilde mücadele etmeliyiz.

Part-Time Çalışanların Sağlık Primleri

■ Kaynarca'dan bir kadın işçi

“Gelecek için bugünden; sürdürülebilir, kabul edilebilir ve uygulanabilir bir sistem” sloganıyla lanse edilen Sosyal Güvenlik Reformu, işçi haklarına yönelik saldırı planlarının en kapsamlısı olarak 1 Ekim 2008’de uygulamaya konulmuştu. Bu yasayla amaçlananın, devletin sağlık sisteminden elini çekerek, sosyal güvenlik hakkını piyasaya, ilaç tekellerine, özel emeklilik ve sigorta şirketlerine, özel hastanelere teslim etmek, yani kısacası **sağlık hizmetlerini sermaye sınıfının istekleri doğrultusunda paralı hale getirmek** olduğu görülüyor. Kayıt dışı istihdamı önlemek amacıyla uygulamaya konulduğu belirtilen ve kanunda, **“kısmi süreli ve çağrı üzerine çalışma”** kapsamına girenleri yani part-time çalışanları ilgilendiren konu ise, eksik kalan sigorta primi ödemelerinin işçinin kendisi tarafından her ay 30 güne tamamlanmasının zorunlu hale getirilmesi.

Bu uygulama soygundan farksızdır. Çünkü eksik kalan sigorta primi ödemeleri oranının isteğe bağlı sigortalılık kapsamında %32’ye çıkarıldığı ve ödenecek asgari rakamın 30 gün temel alınarak 204,38 TL’ye denk geldiği göz önüne alındığında, kısmi süreli çalışan işçilerin aldıkları ücretleri neredeyse eksik kalan sigorta primlerini yatırmak için kullanacağı da görülür. **Eğer işçi 30 günlük sigorta primi ödemesini tam olarak yapmazsa ne kendisi ne de bakmakla yükümlü olduğu yakınları sağlık hizmetlerinden yararlanabiliyor.** Üstelik kanununun bu maddesi ile ilgili olarak uygulamada

hâlâ hiçbir şey netleşmiş değil ve eksik prim ödemelerinin nasıl yatırılacağı konusu tamamen belirsiz.

“Herkesin sağlık hakkı” olarak ilan edilen yasanın en önemli “getirisi” ise, **işsiz dahi olsanız sağlık haklarından yararlanabilmek için mutlaka sigorta primi ödeme zorunluluğunun olması.** İşsiz dahi olsalar, kişilerin ödeyeceği primler şöyle olacak: Aylık geliri 212,90 ile 638,70 TL arasında olanlar ayda 25,55 lira; aylık geliri 638,70 ile 1277,40 TL arasında olanlar ayda 76,64 lira; aylık geliri 1277,49 TL’den fazla olanlar ise ayda 153,29 lira. Genel Sağlık Sigortası primlerini kişi her ay gidip bankalara ödeyecek. **1 YTL dahi prim borcu olanlar sağlık hizmetinden yararlanamayacak.** Milletvekilleri ise bu bedeli ödemeyecek.

Çalışabilen bir işçi bile yeterli sağlık hizmeti alamazken, işsiz bir işçinin hangi parayla bu primi ödeyebileceği sorusu yasanın işlevini bir kez daha sergiliyor. Tüm dünyada işçi sınıfının bütününe yönelik gerçekleşen saldırıların, baskıcı ve yaşam hakkını elinden alan uygulamaların durdurulabilmesi ancak örgütlü ve militan bir mücadele ile mümkün olabilecektir. **Sınıfın örgütsüzlüğünden ve sendika bürokratlarının pasifist ve uzlaşmacı tutumlarından cesaret alarak hayata geçirilen saldırıların, bu sömürü düzenine son verilmediği sürece arkası kesilmeyecektir.** Bu sömürü düzenini yıkmak ve saldırılara sınıfımızın gücüyle yanıt verebilmek için ÜİD-DER saflarında mücadeleyi yükseltelim. ■

Sahibi ve yazı işleri müdürü: ÜİD-DER adına Bayram Yılmaz • **Yönetim yeri:** Prof. Ali Nihat Tarlan Cad. Eryılmazlar Sok. No:2/22 İçerenköy-İstanbul • **Esenler temsilciliği:** Turgut Reis Mah. Karaosmanoğlu Cad. No:26 Esenler • **Gazi temsilciliği:** 75. Yıl Mah. 1339. Sok. Ürek Apt. No:53 Gaziosmanpaşa • **Gebze temsilciliği:** Hacıhalil Mah. İsmetpaşa Cad. Hüseyin Demir İşmerkezi K.6 D.154 Gebze • **Tuzla temsilciliği:** Tepe Durağı, Osmangazi İ.Ö.O. Karşısı Aydınli • **Ankara temsilciliği:** Tuzluca Mah. 15.sok no:6/A Mamak • **tel:** (0 216) 572 41 52 • **www.uidder.org** • **e-mail:** iletisim uid@uidder.org
Baskı: Berdan Matbaası Davutpaşa Cad. Güven San. Sit. C Blok 215 Topkapı-İstanbul tel: (0 212) 613 12 11 • **Fiyatı:** 0,50 YTL

Emekçi Kadınlar Mücadeleyle Özgürleşecek!

8 Mart Uluslararası Emekçi Kadınlar Günü, sömürüye, baskıya ve eşitsizliğe karşı emekçi kadınların açtığı isyan bayrağının sembollerinden biridir. Kadın işçiler 8 Mart 1857'de, sömürü ve baskıyı doğuran ücretli kölelik düzenine karşı, mücadele bayrağını yükselttiler. Bu mücadele bayrağı, sınıfların ve sömürünün olmadığı, savaş ve baskıların son bulduğu bir dünya özlemiyle göndere çekilmişti.

1857 yılının 8 Martında Amerika'nın New York kentindeki kadın tekstil işçilerinin "eşit işe eşit ücret" talebiyle yükselttikleri mücadele, patronların saldırısı ile karşılaşmış ve 129 kadın işçi bir tekstil fabrikasında çıkartılan yangınla katledilmişti. Barbarca bir katliamın yaşandığı o günü işçi sınıfı hiç unutmadı. 1910 yılında işçi sınıfının uluslararası örgütlerinden birinin toplantısında, sınıfımızın kadın önderlerinden Clara Zetkin'in önerisiyle 8 Mart'ın Uluslararası Emekçi Kadınlar Günü olarak kutlanılmasına karar verildi. O günden bu yana emekçi kadınlar, sömürü ve baskıyı yok etmek ve yaşanan katliamların hesabını sormak için 8 Martta mücadele bayrağını yükseltiyorlar.

Günümüzde kadın emekçiler sermaye düzeninden kaynaklanan ağır sorunlarla karşı karşıyalar. Fabrikalarda sendikasız, sigortasız uzun saatler boyu çalışıyor, erkek işçilerden daha düşük ücret alıyor, toplumda ikinci cins olarak görülüyor, taciz ve tecavüzlerle karşılaşılıyor. Tüm bunların yanı sıra, evde de ev işlerinin ve çocukların bakımının ağır yükü altında ezilmekle kalmıyor bir de sıklıkla şiddetle, horlanma ve aşağılanmayla yüz yüze kalıyorlar. Asgari ücret ve işsizlikle boğuşan kadın emekçilerin yaşadığı sorunlar her geçen gün katmerleşerek artıyor.

Emperyalist, haksız ve gerici savaşlarda da kadın işçi ve emekçiler katlediliyor, tecavüze uğruyor, açlığa mahkûm ediliyorlar. Üstelik bu kanlı savaşların yürütücüleri arasında kadın patronlar, siyasetçiler ve generaller de bulunuyor. İsrail dışişleri bakanı Livni, ABD eski dışişleri bakanı Rice ya da şimdiki Clinton ve Türkiye eski başbakanlarından Çiller, haksız savaşların sorumlularından yalnızca birkaçıdır.

Ekonomik krizlerde ilk işten atılan, çalışma koşulları ağırlaşan, geçim zorluğu yaşayan ve kıt kanaat çocuklarını geçindirmeye çalışanlar da emekçi kadınlardır. Uluslararası Çalışma Örgütü'nün yaptığı açıklamaya göre, 2009 yılı içinde 22 milyon kadın işçi işsiz kalacak. İşten atılan, ücretsiz izne yollanan ve kazanımları yok edilenler, patron olan kadınlar ya da erkek patronların karıları ve kızları de-

ğil, kadın işçilerdir.

Kadınlar fabrikada ve evde çifte ezilmişlik ve sömürüye maruz kalmaktadırlar. Sınıflı toplumların ürettiği erkek egemen yaklaşımlar, hayatı kadınlar için iki kat daha zor hale getiriyor. Dayak ve şiddet olağan karşılanıyor. Fabrikada ucuz işçi olarak sömürülen kadın, sokakta, işyerlerinde tacize uğruyor, ev işlerinin ağır yükünü tek başına çekiyor.

Ayrıca bu kapitalist sömürü düzeni kadın bedenini her gün medya aracılığıyla ticari bir mal olarak pazarlıyor.

İkiyüzlü kadın ve erkek egemenler, "Dünya Kadınlar Günü" adı altında, 8 Mart'ın emekçi özünü gözlerden saklamaya çalışıyorlar. Oysa işçi, emekçi kadınlarla burjuva kadınların yaşadıkları sorunlar hiçbir zaman bir olmadı. Desa Deri'de, Sinter Metal'de, E-Kart'da, Kızılayda ve daha nice işyerinde mücadele veren ve fabrikalarda alınteri akıtan kadın işçilerle, sermaye sınıfının kadınlarının sorunları aynı değildir.

8 Mart tüketim ve magazin gününe dönüştürülmekte, gerçek sorunların üstü örtülmektedir. Egemen sınıfın kadınları patroniçe, başbakan, bakan vs. olabilmekte, sömürü ile elde ettikleri zenginliklerle erkek sınıfdışlarıyla zevkü sefa içinde yaşamaktadırlar. Emekçi kadınların mücadelesini saptırmaya çalışan egemen sınıfların kadınlarının ikiyüzlü tutumla-

rına aldanmamalı ve sınıf düşmanlarımıza karşı kadınıyla erkeğiyle birlikte mücadeleye etmeliyiz.

152 yıl sonra bugün de kadın ve erkek emekçilerin insanca, eşit ve özgür yaşamalarının önünde hâlâ aynı engel var: Tüm dünyada hüküm süren sermaye düzeni! Kapitalist sömürü düzeni yerle bir edilmedikçe ne emekçi kadınların ne de emekçi erkeklerin yüzü gülecek. Sömürü ve savaş düzenini yıkmak ve yerine hiçbir ayrımcılığın olmadığı, sınıfsız, sömürsüz bir dünya yaratmak, kadınıyla erkeğiyle tüm dünya işçi sınıfının elindedir. İnsanlığı bir savaş cehennemine sürükleyen emperyalist-kapitalist düzeni alaşağı edip, cinsel, ulusal, dinsel ayrımcılığın olmadığı, sınıfların ve sömürünün son bulduğu, müreffeh ve barış dolu bir dünya yaratmak bizlerin elindedir. O halde birleşelim, örgütlenelim ve yeni bir dünya için mücadeleyi yükseltelim!

